

În incinta unor uzine sau șantiere se
mai văd tineri care își pierd vremea
cu un „du-te-vino” fără rost.

PLIMBĂRETUL

...MĂ DUC DUPĂ SCULE ... MĂ DUC DUPĂ DOCUMENTAȚIE ...
...MĂ DUC SĂ VĂD CÎT E CEASUL ...
...MĂ DUC DUPĂ MEȘTER ...

Biblioteca Centrală
regională
Hunedoara-Deva

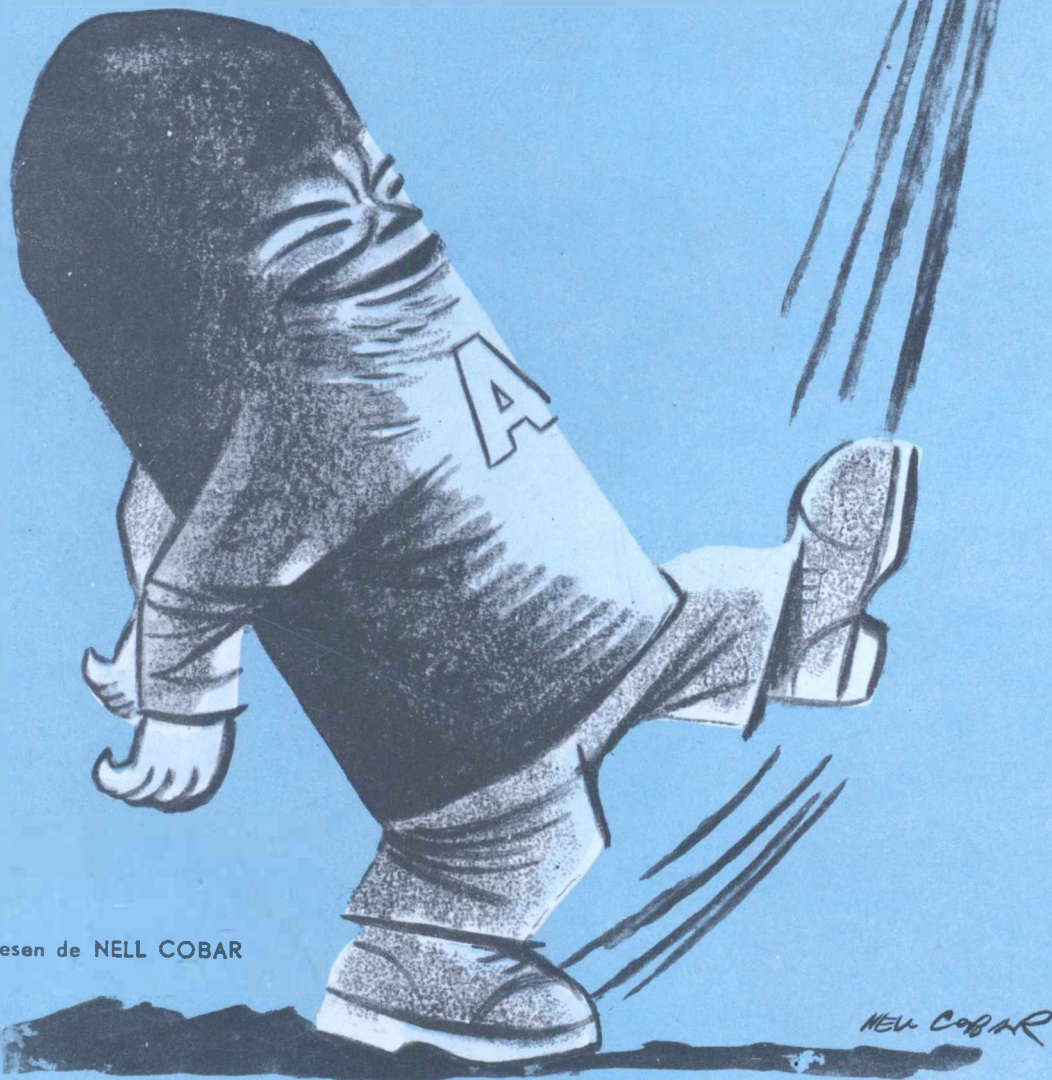
GRAFICUL LUI DE PRODUCTIE:
- Degeaba... tot pe tine... te duci!

Cobari

u r z i c a
ANUL XIII • Nr. 16 • 31 AUGUST 1961 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

Din pricina cheltuielilor militare
mereu sporite, în țările N.A.T.O.
se înregistrează repetate urcări
de prețuri.

ȘUT sau mecanismul prețurilor în Occident

Desen de NELL COBAR

DIALU

Venise vorba despre experiență și practică... Arhitectul Păscălete proaspăt ieșit de pe băncile Institutului, a început să ne spună

— Plecasem astă-vară într-un sat de șes să fac niște relevee de construcții țărănești tipice și președintele m-a rugat să le trag și lui un proiect de magazie-pătul-siloz, un corp important și separat de construcții... Am făcut proiectul: am ales un loc deschis către o pădurice și închis de perspectiva unui delușor unde se pare că odinioară ar fi avut loc o luptă a lui Radu de la Afumați, un loc pitoresc, la doi kilometri de sat, unde arhitectura îngrămadită a caselor nu-mi putea strica visurile liniilor mele moderne de viitor arhitect.

— Gazda mea, Moș Lulea, un bătrânel masiv și tăcut, stătea în fața porții către șanț, cu muiera lui, pe banca fixată în doi țaruși și ulucă...

Seară... Fereastra mea cu sită era deschisă și lăsa să se strecoare tăcerea sonoră de țară... cu greieri pe-aproape, cu buhai de baltă ritmici și depărtați, cu câte o acută de țințari pe la ureche și un muget întâmplător din câte un grajd... De pe vale, probabil, giștele începuseră să ia agale firul șanțului către cotețul respectiv... Moș Lulea s-a mișcat pe bancă...

— Rafiră, Rafiră!

Mac-mac-mac... O rață rămasă în urma colegelor sale s-a năpustit să le ajungă, bățind din aripi prin fața celor doi.

— Ptiu... Fir-ai pe varză, a tresărit Moș Lulea. Rafiră!

Zii pe nume

PUPĂZA

Se pare că din nou Dumitru Stroie ¹⁾
De locuință ar avea nevoie!
Pe asta-n care stă de-o vreme, iat-o
Se poate spune c-a și terminat-o:
Întii a procedat mai pe-ndelete,
Scofând din uz vreo două robinete,
Apoi s-a spart o țevă de la baie,
Lăsând să-i intre apa în odaie.
Această neplăcută întâmplare
Ia Stroie n-a avut nici o urmărire,
Căci apa, infiltrându-se cu-ncetul,
Cotidian îi curăța parchetul
Care-ajunsesse, după câte știu,
Gri-brun cu irizări de pământiu.
Dumitru Stroie cind e cam nervos
Trăiește cică ușile vîrtos,
Subliniindu-și punctul de vedere
Cu multă energie și putere,
Dar fără să observe aboseala
De care dă dovadă tencuiala.
Întii căzu puțin moloș pe jos,
Apoi un bulgăre ceva mai gros,

Apoi deasupra ușii o firidă
Rinji cu dinții săi de cărămidă,
Lărgindu-se necontenit în voie
Concomitent cu nervii lui D. Stroie.
Apartamentul pare în prezent
Ca după un cutremur violent
Drept care cred că n-ar fi de mirare
De l-am afla propus spre demolare.

Există undeva o vîietate,
O pasăre cu penele bogate,
Ce trece cîteodată drept frumoasă,
Dar să n-o cași în scorbură acasă
Că te trăznește-o undă de duhoare
Că-ți vine să te clatini pe picioare.
E pupăza, o pasăre bizară.
Nici nu deretică, nici nu repară,
Ci numai cind o-neacă murdăria,
Își mută-n alt copac gospodăria
Scutită de răspunderi omenești
Și de despăgubirile firești.
Așa că poate să se mute-n voie.
Dar tu ce-ai să te faci, Dumitre Stroie?

¹⁾Locatar str. 7 Noiembrie nr. 55 Bloc C.
et. II, ap. 22 — Tr. Mureș

MIRCEA PAVELESCU

Desen de C. CAZACU

— Un moment!

PE MARGINEA ȘANTULUI

— Ce vrei?
 — N-am tutun. Vezi că mai e păpușă acolo pe prispă!... Sau mai e?
 — Este. Na moșule, și nu mai ea atât tutun, că iar tușești!
 — S-o fi culcat?
 (De mine întreba)
 — S-a culcat, îl asigură baba... și nu s-o fi culcat... Știu eu?
 — E treaz.
 — Nu, că e obosit! Toată ziua muncit la poza magaziei ăleia. Vezi ce frumoasă a ieșit... cu colorii... După ce s-o construie, o

— Și ce vezi?
 — Văd că tinerelul ăsta al tău nu face bine magazia aia.
 — Sst... poate că nu doarme! În ziar vezi tu asta?
 — D-apăi!
 — Scrie chiar de magazia noastră?
 — D-apăi!... Chiar de ea nu scrie, dar scrie și de ea... Înțelege?
 — Dacă înțelege inatale... ajunge...
 — Uite cum... Unde vrea el să facem noi magazia și pătulul?

— i-o cer s-o pun pe perete și să pim pozele noastre de la nuntă este ea!...
 — Nu-i uscat tutunul, fă femeie. A' hirtie ai?
 — A, hirtie... Uite! (foșnet)
 — Lasă-l pe ăsta, că nu l-am citit și chiar dacă l-am citit, tot mi pare rău de ziar. Mai bine-i luleaua mea...
 — Ce tot citești tu, măi moșule, ziar?
 — Multe, fă babă, multe!... În i mă uit la poze și după aia îl tesc.

— Păi... acolo, la Clinul lui Codeașcă!
 — Unde-i porumbiștea?...
 — D-apăi!
 — Și cam cât pământ să fie acolo?
 — Ca la vreo șapte pogoane!...
 — Ba opt!
 — Opt să fie!
 — Ei vezi!
 — Ce să văd?
 — Vezi tu vreun trin care să ajungă pină acolo la magazie ori de câte ori o fi nevoie...
 — Nu văd, moșule...
 — Și la anul unde vrei să semănăm floarea-soarelui?
 — Și asta scrie la ziar?
 — Nu chiar, dar tot despre asta e vorba. Noi o semănăm acolo, că e locul gunoit.
 — Tot la ziar...
 — Fă muiere, eu ți-am vorbit frumos 48 de ani, s-a supărat moșul.
 — Că țanțoș te-ai mai făcut, s-a pițigăiat mama Rafira.

— Hoo! o împacă moșul. Cum o să stricăm noi pogoanele de lângă Clinul lui Codeașcă, care e și departe de sat și sînt gunoite, cînd avem aici, la marginea satului, lângă Ion al Nastii, patru pogoane nisipoase și arse unde de cînd mă știu nu se face nimic, nici iarbă, doar copiii se zbenguie... Ce zici?
 — Am înțeles. Și despre asta scrie la ziare?
 — Scrie la „Directive“ babo!
 — Nu țipa așa, că doarme.
 — Nu doarme, că eu d-aia strig, să audă!
 Mare șmecher moșul.

★ ★
 Proiectul meu în „colorii“ e acum în peretele mamei Rafira...
 Magazia se construiește... acolo unde se zbenguiau copiii la marginea satului.
 Am de gînd să mă specializez în construcții agricole.

O. COSTACHE

Desen de V. CRIVĂȚ

Unele servicii de aprovizionare nu se îngrijesc de procurarea la timp a pieselor de schimb.

— Ce piese vrei de la noi, tovarășe maistru? Ce, sîntem brigadă artistică?

Desen de SBIERA

buletin meteorologic

— Cum va fi timpul?
 — „Probabil“...

MITROI

din Schimbul doi

Am să vă spun cum e cu Mitroi, dar mai întâi să vă spun cum era fără Mitroi. Fără Mitroi, era bine. În schimbul doi, era Bogdan. Bogdan venea după mine, care eram schimbul unu, iar eu veneam după el, ceea ce este foarte normal, deoarece la noi se lucrează în două schimburi. După ce termina schimbul unu, își puneam toate lucrurile la locul lor, ca să le aibă schimbul doi. Și după ce termina schimbul doi, făcea exact același lucru și venea schimbul unu. Dar într-o zi, pe Bogdan l-au trimis la facultate, să învețe, și de atunci la schimbul doi s-a prezentat Mitroi.

A doua zi, când am venit ca de obicei, la lucru, am găsit pe mașină o grămadă mare de șpan, iar sub mașină o grămadă și mai mare — ca să nu mai vorbim de bucățile de șpan, aruncate în jurul mașinii, ca serpentinele și confetiile pe ringul de dans, după un revelion copios. Pe mașină, am găsit un bilet laconic, ca o telegramă: „Caz excepțional. Iartă-mi neglijența. Grăbit foc, imposibil curăț șpan. Curăță-l tu. Mulțumiri. Scuze. Salut. Mitroi“.

Am început ziua luptând cu valurile inundației de șpanuri și am continuat-o dînd zor ca să termin totuși norma pînă la ora cînd vine schimbul doi, adică Mitroi.

— Într-adevăr coleg! — strigă Mitroi la mine, cînd, venind la prînz, găsi mașina ca pentru inspecție. M-a îmbrățișat ca pe un frate pe care nu l-a mai văzut de douăzeci de ani. — Ești un coleg minunat! Cînd ieșim la o bere? Fac cînte!

I-am răspuns că, fără să fie nevoie de cînte, sînt gata să ajut

oricînd un coleg care, într-o împrejurare neașteptată, îmi cere un serviciu, atît de mic.

Ne-am despărțit prieteni.

Cînd am venit a doua zi la lucru m-am clătinat în ușa atelierului și m-am frecat la ochi. În ajun, pe lingă mașină se zăreau bucăți de șpan. Acum se zăreau mormane întregi. Iar în fața mașinii se zărea o pată de ulei, ceva cam cum se zărește la suprafața oceanului atunci cînd se scufundă un submarin. Pe mormanul de șpan, am găsit un bilet:

„Ghinion. Iarăși caz excepțional. Noroc coleg minunat ca tine. Recunoștință. Respect. N-am cuvinte. N-am timp. În schimb am coleg. Mulțumesc. Salve. Mitroi“.

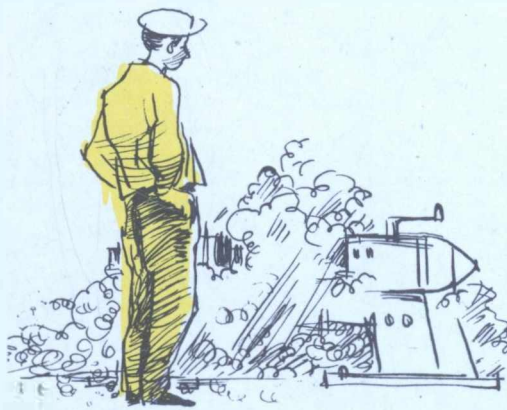
Cînd a venit la schimb, Mitroi s-a repezit în direcția mea ca la un frate pe care nu l-a mai văzut de patruzeci de ani.

— Ești cel mai bun dintre colegi! — mi-a declarat el patetic, lăsînd să licărească o lacrimă în colțul ochiului. — Ești binefăcătorul meu. N-am cuvinte să-ți mulțumesc. Apropo, cînd ieșim la bere? Fac eu cînte!

N-a precizat cînd anume face cînte, dar în ziua următoare, minat de presimțiri, am venit mai devreme la lucru. Și bine am făcut. Cotele șpanului crescuseră simțitor. Acoperiseră totul. Mașina am găsit-o orientîndu-mă după punctele cardinale și după biletul pus în vîrf, pe care scria că în

toată emisfera nordică, inclusiv Oceanul Înghețat, nu există un al doilea tovarăș îndatoritor ca mine. Urmau mii de mulțumiri, milioane de recunoștințe și trilioane de scuze.

Cînd a venit Mitroi la schimb, m-a îmbrățișat ca pe un frate pe care nu-l mai văzuse din evul mediu. Nu mi-a mai spus că sînt un coleg minunat. Mi-a spus că sînt un coleg arhi-supra-minunat. Aveam motive să mă simt într-al nouălea cer pentru complimente și să intru

în pămînt pentru felul cum îmi îndeplinisem norma în ziua respectivă. În grabă, am dat două rebuturi, am rupt un cuțit și am forțat un filet. Mitroi m-a sfătuit să fiu altădată mai atent, pentru că el, care vine în schimb după mine, nu poate să lucreze cu filetele stricate. Totuși, ținînd seama de un coleg săritor ca mine, mi-a promis să nu se supere și să aștepte pînă a doua zi, cînd trebuie neapărat să repar ce am stricat.

Cînd am venit în dimineața următoare la serviciu, n-am mai

avut nici o surpriză. Incepusem să mă obișnuiesc. De-altfel cred că Mitroi a presimțit acest lucru, așa că nu mi-a mai lăsat bilet. Am venit pregătit cu un coș mare să adun șpanul și un băț cu un cîrlig, ca un fel de undiță, cu care să adun sculele sau alte obiecte uitate prin șpan. Cînd a venit Mitroi, mi-a declarat că sînt cum nici el n-a visat și m-a îmbrățișat.

Incepusem totuși să iau măsuri. Plecam mai devreme de acasă. La cinci. La șase, cînd venea toată lumea, eu eram cu șpanul adunat, cu sculele adunate și cu eventualele mici reparații făcute. Pe urmă, totul se desfășura normal. Totul era să mă scol cît mai devreme. Pentru asta mă culcam cu grija șpanului. Incepusem chiar să visez șpan. Se făcea uneori că sînt în concediu pe litoral. Marea Neagră e o mare de șpan, sub care se ascund strunguri. Nimeni nu îndrăznește să se apropie. Numai eu, de sus, de pe trambulină, mă arunc cu curaj în marea de șpan și pescuiesc două strunguri vii, așa cum se pescuiesc delfinii. Pe al treilea nu pot să-l prind și, într-o luptă corp la corp, îl înjunghii. Din inima rănită gilgie uleiul, care se încheagă sub mîna mea victorioasă.

Dar, să știți, ulciorul nu merge de multe ori la apă. Într-o zi, mi s-a umplut și mie paharul și atunci i-am făcut-o lui Mitroi. În ziua aceea, venind ca de obicei la lucru și ținînd din ușa direct spre mine cu strigătul „binefăcătorule!“, gata să mă stringă în brațe ca pe un frate pe care nu l-a mai văzut din epoca de piatră, în ziua aceea, zic, Mitroi și-a dat seama că în fața lui nu e nimeni. Mă invoisem pentru o zi așa că eu nu eram la fața locului. Era numai un morman mare de șpan, cu sculele aruncate în el, cu o pată de ulei alături, așa cum îmi lăsa el porția în fiecare zi.

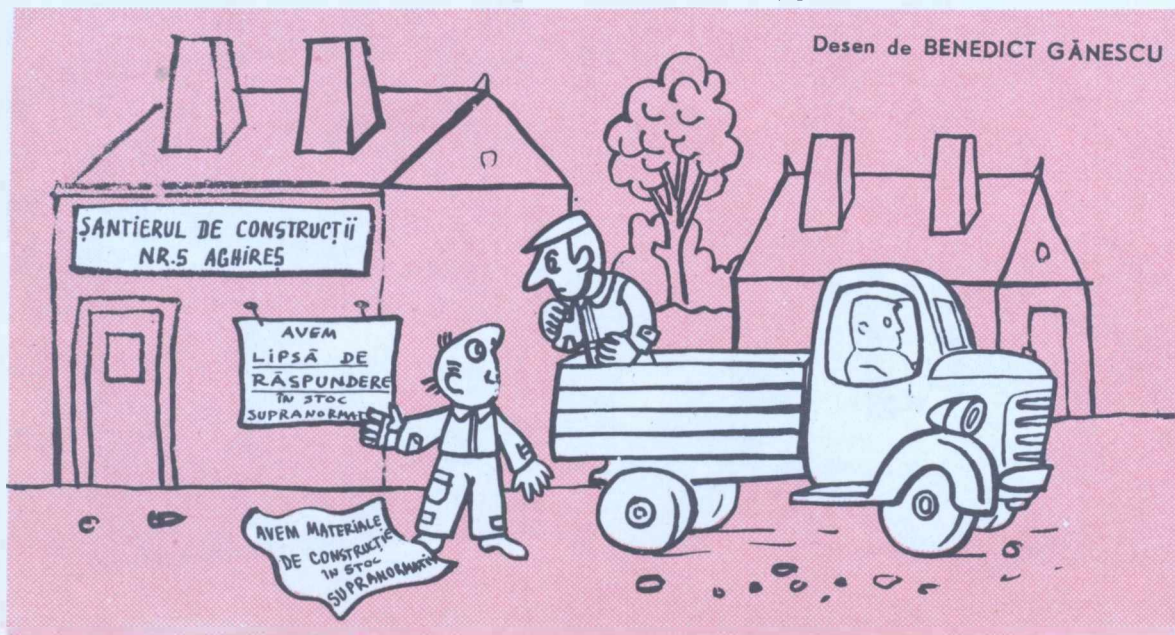
Cum s-o fi descurcat, nu știu, că n-am stat de față să văd scena. Atîta știu că, întîlnindu-ne întîmplător a doua zi, — era duminică — m-a oprit și mi-a declarat sec:

— Lașule!
— Cum?
— Să-ți fie rușine! Am muncit trei ceasuri ca să pun ordine în ce mi-ai lăsat alandala.
M-am prefăcut că nu înțeleg.
— Ce am lăsat? Cînd?
— Ieri.
— Ieri — zic — n-am lăsat nimic, că am fost învoit. N-am venit.
— Păi, am găsit...
— N-ai găsit decît ce ai lăsat tu alaltăieri.

În zilele următoare am găsit la mașină atîta ordine, că abia am așteptat să vină Mitroi din schimbul doi și să-i spun:

— Ești un înger! Ce zici, luăm o bere?
Și duminica următoare am făcut eu cînte.

Șantierul de construcții nr. 5 Agihreș din cadrul T.R.C.L. Cluj a anunțat altor întreprinderi că posedă în stoc supranormativ materiale de construcție care de fapt erau inutilizabile.

— Acum cred că anunțul spune adevărul!

VICTOR PIȚIGOI

Desen de V. TIMOC

- Tuns?
- Nu! Potrivit!

PROBLEMA CAPITALĂ

- Problema capitală, evident,
Rămîne una dacă te gîndești:
Provincia nu-ți dă prilej să crești,
Mi-a spus actorul, proaspăt absolvent.

Acolo greu climatul ți-l găsești
Cînd ești ca mine tîndr, cu talent
Și sigur că n-ar fi un stimulent
Să joc pe Don Rodrigo-n Tîrchilești.

Și-adăugă: Aceasta e, vezi bine,
Problema capitală pentru mine.
- Motivul ce-l invocî nu mă înșală,

Îi răspunsei, căci alta-i socoteala.
După cum vîd, problema capitală
Pe care o ridici e „CAPITALĂ“!

I. ATANASIU-ATLAS

Desen de AD. DRAGOMIRESCU

- „Vă cade bine costumul“...

Telefon în hol

de SADI RUDEANU

Un hol de bloc. În hol ușile de la trei apartamente: unu, doi și trei. În stînga un telefon public. Intră Petrică cu o valiză.

PETRICĂ (introduce fisa și face un număr la telefon): Alo! Cu tovarășul Costică!... Tu ești, mă? Hai noroc și sănătate! Aici e Petrică!... Nu mă, Petrică, Petrică! De la Bîrlad! Da, da, eu! Ce faci, mă, Costică? Ce? Dormeai? Ei bravo! Și te-am trezit? Ce să fac mă, dacă acuma am avut tren! Ce? Da, telefon aveam și mai tîrziu, dar chestia e că telefonul îl dau cînd vreau eu, pe cînd trenul vine cînd vrea el! Ha, ha, ha!

A (deschide ușa 1 și scoate capul): Tovarășe, vă rog vorbiți mai încet! E ora 4 după amiază!

PETRICĂ: Auzi, Costică, zice unul că să vorbești mai încet! Cum? Păi nu, că-ți vorbesc din holul unui bloc! Nu polul, holul. Holul mă, holul, cu haș, de la hai noroc! Holul unui noroc! Asta, din holul unui bloc! Hol, dragă, hol, cu haș de la halva, cu o de la... o de la...

B (deschide ușa 2): „O“ de la Oltenia și „L“ de la liniște! Auzi, liniște!

PETRICĂ: Mersi! „O“ de la Oltenia și „L“ de la liniște! Așa, hol! Auzi, mă, să vin acuma la tine? Ce? Dar unde să mă duc? Unde?... Nu înțeleg, unde? La ștrand? Grozav! La care să mă duc?

(Se deschid ușile 1,2,3)

A,B și C:La Floreasca!

PETRICĂ: Mersi! Auzi, mă, cîcă să mă duc la Floreasca! Auzi! Dar cum ajung eu la Floreasca? Ce? Cu tramvaiul 5? Și de unde-l iau? Ce? De la Colțea? Care Colțea?

A: Spitalul Colțea! Îl iei și te duci!! Că dacă nu, mă duc eu!

PETRICĂ: Auzi mă, cîcă e spital! Ce să fac eu la spital? Cum? Acolo e stația? N-ai alta, mă? Bine, îl iau de acolo! Auzi? Dar cum ajung la Colțea? Ce? Cu 19? Și de unde-l iau pe 19? De unde? Tot de la Colțea? Bine, mă, dar cum ajung la Colțea?

B: Îți spun eu cum ajungi la Colțea! Locuiești într-un bloc care are telefon public într-un hol și ajungi la Colțea.

PETRICĂ: Mersi! Ascultă, Costică, vreau totuși să mă duc la ștrand! Cum ajung la Floreasca... Alo!... Costică... Costică... Na S-a întrerupt!... (introduce altă fisă, dar nu mai vine tonul. Bate cu pumnul).

A: Ce faci, tovarășe, tot n-ai terminat?

PETRICĂ: Ce să termin, nu vezi că mi-a mîncat fisa?
B: Dumitale' ți-a mîncat fisa, dar nouă ne mîncîcă zilele! (A și B trîntesc ușile). Petrică se caută prin buzunare. Nu găsește ce caută și bate la ușa lui B. B apare legat la cap.

B: Ce vrei?

PETRICĂ: Nu vă supărați, n-aveți cumva o fisă?

B: Ce fisă?

PETRICĂ: De telefon!...

B: Tovarășe dragă... tovarășe iubit... tovarășe scump... Îți dau o fisă... (plînge)... Îți dau și trei fise... Îți dau toate fisele din viața mea... (plînge) Îți dau și un ca-

dou... Dar du-te... Du-te și dă telefon din holul de alături... Te implor... Poftim fisa...

PETRICĂ: Mersi... Dar alături nu e telefon! (face iar numărul) Alo! Costică! Noroc, mă! Tot eu! Cum ajung, mă, la Floreasca? (Apar A și C în pijamale, legați la cap)

A: Îl iei pe 5!

PETRICĂ: Auzi, cîcă să-l iau pe 5! De la Colțea. Așa! Și pînă acolo îl iau pe 19! Și unde mă dau jos? Nu din 19, mă, din 5! Cum? Unde? Dar pe unde merge! Ce, mă? Pe unde?

A. și C: Pe Dorobanți! Ajungi la stație și te arunci în apă! Și faci plajă!

PETRICĂ: Auzi, mă! Cîcă ajung la plajă și mă arunc în stație!

A: În apă! La ștrand!

C: Vreau să dorm!

PETRICĂ: Auzi, Costică, dar eu nu știu să înot!

A: Mai bine!

PETRICĂ: Ce mai bine?

C: O să îneți!

PETRICĂ: Costică, cum fac, mă, să înot?

A: Dai din mîini! Uite, așa! Vezi? E simplu! Dai așa, cu amîndouă!

C: Și din picioare! Așa! E ușor! Dai din mîini, dai din picioare, numai nu mai da telefon că sînt gata!

PETRICĂ: Costică, gata, am învățat să înot. Acum spune-mi cum ajung la Floreasca! (Apare B legat la cap, îmbrăcîndu-și haina. Se apropie hotărît de Petrică)

B: Hai cu mine!

PETRICĂ: Unde?

B: Te duc eu la Floreasca! E bine? Și la Colțea! Și la tramvaiul 5! Te duc pe plajă! Și în apă! Te duc unde vrei! Hai!

PETRICĂ: O,

tovarășe, mulțumesc, ești foarte amabil! Știți, noi,

la Bîrlad, n-avem un ștrand ca Floreasca. Mersi!

B: Hai că te duc și te las chiar la Floreasca.

PETRICĂ: Mersi!

Mă lăsați la Floreasca! Și cum vin înapoi?

B: Păi vii singur!

PETRICĂ: Aha!

O clipă, vă rog!

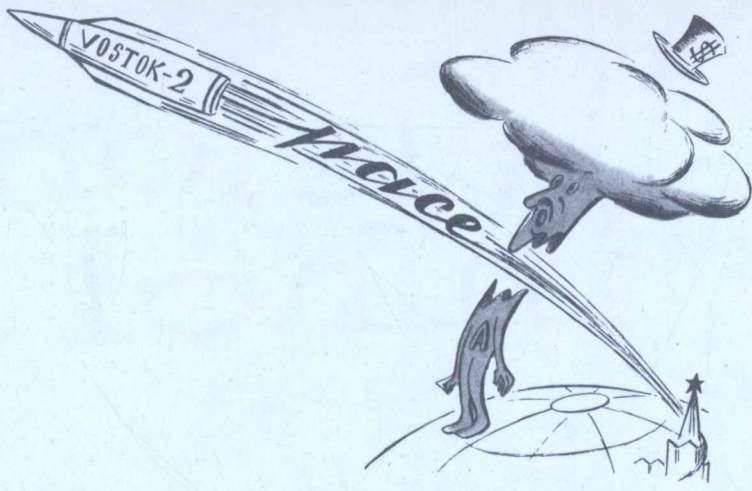
(face iar un număr) Alo! Costică?... Da, tot eu!

Mă Costică cum ajung înapoi în oraș de la Floreasca?

(B leșină în brațele lui A și C care-l scot afară)

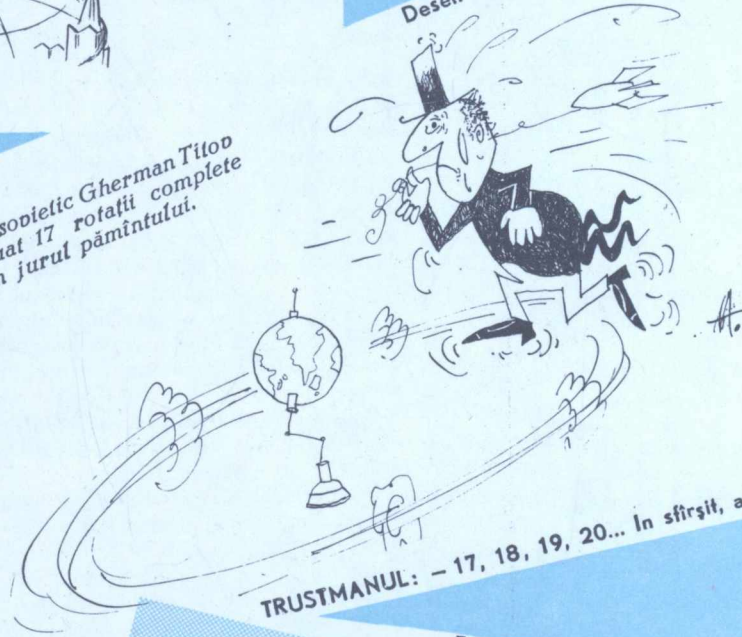
UMOR COSMIC

FĂRĂ CUVINTE

Desen de ADRIAN ANDRONIC

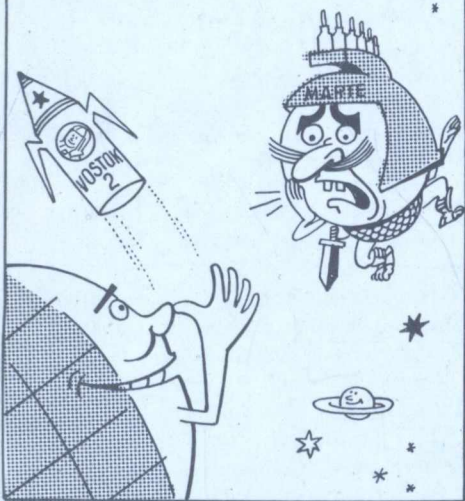
Maiorul sovietic Gherman Titov
a efectuat 17 rotații complete
în jurul pământului.

TRUSTMANUL: - 17, 18, 19, 20... În sfârșit, am doborât recordul lui Titov!

VOSTOK 2 (RĂSĂRIT 2) - UN NOU
SOL AL PĂCII ÎN COSMOS

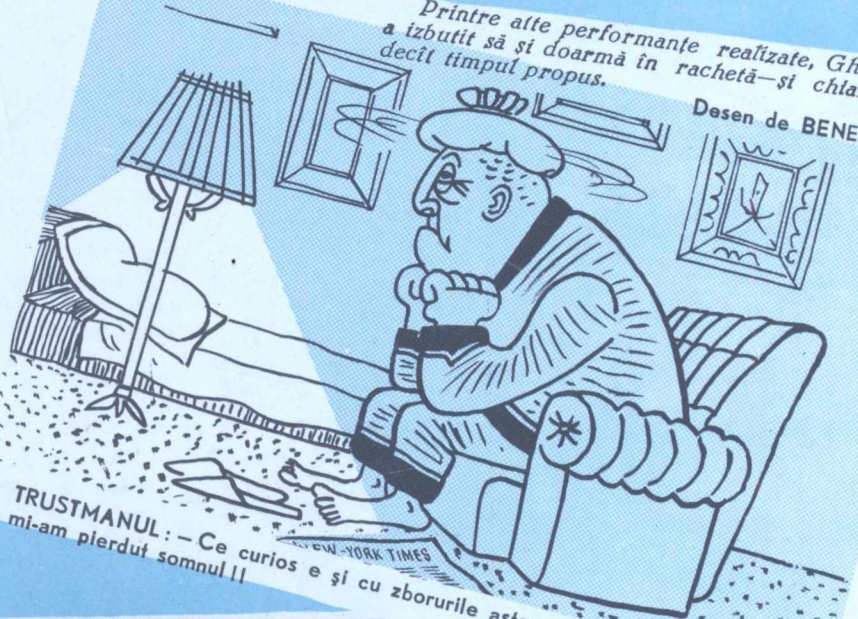
Desen de AL. CLENCIU

MARTE: - Poftim! După „Răsărit” 1, „Răsărit” 2!
„Răsăriturile” astea îmi grăbesc... apusul!

Printre alte performanțe realizate, Gherman Titov
a izbutit să și doarmă în rachetă—și chiar mai mult
decît timpul propus.

Desen de BENEDICT GĂNESCU

TRUSTMANUL: - Ce curios e și cu zborurile astea cosmice! ? El a dormit și eu mi-am pierdut somnul!!

Desen de
N. CLAUDIU

- Uite așa am ajuns să nu mai suport fenomenele solare: „Aurora” din 1917 și „Răsăritul” din 1961...

— microtragedie într-un act —

Personajele :

(în ordinea stabilită de comisia de control obștesc)

1) **Dr. STELIAN IVAȘCU**, directorul sanatoriului T.B.C. Brad
2)...tot **dr. STELIAN IVAȘCU**, în legătură cu niște bonuri de masă oferite gratuit de salariații cantinei drept recunoștință pentru comportarea exemplară a scumpulii lor director...

3)...**dr. STELIAN IVAȘCU**, soțul tovarăsei **Elvira Ivașcu**, care reușește să-și facă cumpărăturile și să viziteze diverse localități din raionul Brad numai cu mașina sanatoriului, fără reparații capitale.

4) În alte roluri...tot **tov. doctor STELIAN IVAȘCU**.

*

Scena se petrece în cabinetul directorului. Pe peretele din spa-

tele biroului, între cromolitografii, foarfeci, bisturie și bacterii „la minut”, următoarea lozincă: „Tovarăși, economisiți timpul vostru folosind din plin convorbirile telefonice fulger”.

Tov. Dr. IVAȘCU (la telefon): Alo, tovarășă. Ce se aude cu Timișoara mea?...Cum? (*iritat*): E fulger, evident. (*Ridicînd tonul*): Fulger! Urgență mare...vorbește sanatoriul... Da, mulțumesc... aștept. Alo,...tu ești mă? Aici sînt eu, Stelică. Ei, ce s-aude? Ce-ai făcut cu ciorapii?... Cum? ...(*răstit*): Nu întrerupe, tovarășă, vorbește sanatoriul...Nu înțeleg...nu există ciorapi cu dungi?... Și?...Ai luat uni? Nu cumva crezi c-am să le pun eu dungi?! Alo...Cum, cine mă vede?

Bolnavii... subalternii... (*operatoarei, scrișnit*): Nu mai întrerupe, tovarășă! Ți-am spus că e un caz grav. Tu nu înțelegi? Ce prestață poate avea un director cu ciorapi uni?! Crezi că dacă dungile ar fi numai în interesul meu personal te-aș chema fulger de patru zile? (*liniștindu-se*): Vezi că te sun diseară din nou...Apropo, parcă spuneați că veniți pe la noi... Uite, și aseară am avut musafiri. Le-am dat o masă!... (*rizînd*): Hai că sînt băiat bun! Vorba ălora de la cantină. Știi, de cîte ori am musafiri îmi trimit cîteva porții în plus...Cum, care cantină? Cantina noastră, de aici, a salariaților...(*mărinimos*): Păi da, afară de mine au voie să mănînce și salariații...Alo...ei, v-ați hotărît? Veniți?...Anunțați-mă de pe acum ca să fixez meniul...Cum? ...Nu, săptămîna viitoare în nici un caz. Pleacă nevastă-mea...O trimit să mai schimbe aerul...Pe aici prin împrejurimi, da!... Cum? Nu înțeleg...Aș, ce-ți veni? Da? Cînd a mai plecat ea cu trenul?... Sigur, ca de obicei: o trimit cu mașina sanatoriului Bucuria eil Auzi, chiar mă gîndeam, zău; mare belea pe capul nostru dacă ne-ar schimba mașina. Nevastă-mea, cel puțin, nici să n-audă de așa ceva. S-a obișnuit atît de mult cu marca asta... Alo, alo...

cum? Alte noutăți?... Muncă, dragă. Acum lucrez la planul de investiții...Cum?...Investiții urgente, da. Tocmai mă gîndeam să propun și o yolă...Yo-lă, nu soră...O barcă cu pinze, asta vreau să spun...Cum, ce să facem cu ea?...S-o ținem aici în curtea sanatoriului...S-o vadă oamenii... Și? Ce dacă n-avem mare în regiunea Hunedoara? Nici stație releu pentru televiziune n-avem. Și cu toate astea televizor tot am luat. L-am luat și-l țîn la mine în birou. Să-l vadă oamenii. Să-l admire (*sentențios*): Prestigiul directorului trebuie ridicat cu cele mai moderne mijloace. (*din nou operatoarei*): Tovarășă, să știi că dacă mă mai întrerupi... Ai puțină răbdare. Ți-am spus că vorbește sanatoriul. Numai luna trecută v-am plătit pentru convorbiri fulger și urgente 1.500 lei (*mai departe*): Alo, da! Ce spuneam?...Exact, cu planul de investiții...Mă gîndesc și la o grădină suspendată, una mică...Sub fereastra cabinetului. Ceva flori, un palmier... portocali... lămți... Cum? Ce-mi vîi mie cu motive d-astea? Auzi, Semiramida! Dar ce, Semiramida avea studiile mele? Deșteptule!

(*cortina cade pe nepusă masă: a sosit comisia de control obștesc*)

SOCOTITORUL

Socotitorul nostru are un rol din ce în ce mai mare. E muncitor, e priceput și nu-i o simplă vorbă goală dacă vă spun, de la-nceput, că e un om cu... socoteală. În adevăr, el socotește, adună, scade, înmulțește și-mparte (după cum se cere). Să-l vezi scriînd, e o plăcere! ... În special, de cînd în sat Gospodăria s-a dublat și oamenii s-au instărit, este grozav de mulțumit că are spor la ...socotit... I-a spus odată lui Ilie (un vechi colectivist frunțos): — Te felicit!... Halal să-ți fie! Cînd însă vede or'un coadaș, i-o zice, știi, de la obraz: — Iar ai sărit peste pîrleaz! Ce fel de „mare gospodar”, cam ușurel la „buzunar”... Muncește, omule, mai bine că faci tot satul de rușine!... încheie, cu amărăciune. ...Apoi începe iar să-adune... Și cît e el de ocupat ne spune-adecea și Istrate, care primește regulat oreo patru care cu bucate plus bani (cum n-a mai apucat). Văzînd cum cresc necontenit veniturile însușit, eroul meu socotitor gîndindu-se la viitor a și făcut un referat prin care cere-n ajutor două mașini de calculat.

MIRCEA CODRESCU

Desen special pentru „Urzica” de caricaturistul ceh Vladimir Palecek

FĂRĂ CUVINTE

○ propunere

Tovarăşe redactor,

Subsemnatul Stan Pețitu, de profesiune nefericit pentru a treia oară în căsnicie, vă trimit în numele meu personal cât și în numele masei de bărbați căsătoriți următorul proiect de modificare a procedurii de încheiere a căsătoriilor la oficiile de stare civilă, proiect pe care vă rog să-l supuneți spre aprobare forurilor în drept.

Art. 1. Pe lângă întrebarea obișnuită la care cele două părți răspund automat „DA“, să se mai adreseze următoarele întrebări viitoarei soții:

— Consimți să-ți petreci în mod util după-amiezile de duminică—croșetând, împletind, cosind etc.,— în timp ce soțul se află la datorie în tribună, în calitate de supporter al echipei favorite de fotbal?

— Consimți să-ți crezi soțul pe cuvânt când vine după miezul nopții mirosind a „Adio mamă“, pretinzând că a fost în vizită la maică-sa?

— Accepți de bunăvoie să nu-i pui soțului întrebări indiscrete în legătură cu destinația ce o dă salariului și primelor, consimțind ca acestea să constituie pentru el capitolul „bani de buzunar“?

— Consimți să admiri litoralul Mării Negre, Valea Prahovei și alte locuri minunate din țară, privind ilustratele trimise de soț de la fața locului?

Art. 2. Pentru a nu fi nedreptățite viitoarele soții, propun să se adreseze soților următoarele întrebări:

— Consimți ca ori de câte ori soția își va exprima dorința de a-și face o rochie nouă, să dai dovadă de galanterie, atrăgându-i atenția că și cele vechi ti vin destul de bine?

— Consimți să veghezi asupra sănătății soției, demonstrându-i cât sînt de vătămătoare radiațiile calorice provenite din casca de la coafor, aerul prea răcoros al grădinilor de vară sau zgomotul, dăunător sistemului nervos, provocat de orchestrele restaurantelor?

ss. STAN PEȚITU
p. conf. ANDREI BART

DIN ZONA DOLARULUI ● DIN ZONA DOLARULUI ● DIN ZONA DOLARULUI ● DIN ZONA DOLARULUI ● DIN ZONA DOLARULUI ● DIN ZONA DOLARULUI ● DIN ZONA DOLARULUI ● DIN ZONA DOLARULUI ● DIN ZONA DOLARULUI ●

PAREERILE LORDUL

Lordul Blackspleen e în pat. Valetul său, John, înclinat respectuos deasupra tăvii cu micul dejun, așteaptă.

John tușește.

Lordul Blackspleen: John! John!

John: Yes, sir.

— Deschide oblonul!

— Îmi permit să atrag atenția că oblonul e deschis, a uitat însă milord să deschidă ochii.

— John, încep să cred că ai dreptate... Ziarele, John!

— Le-ați citit, milord.

— Și ce părere mi-am format?

— Obiectivă, milord.

— Ascultă, John, nu te-a trimis tata să înveți la Oxford în locul meu ca să ai mereu păreri obiective în contul meu. Lordul Blackspleen trebuie să aibă... trebuie să aibă... ce trebuie să am, John?

— Personalitate, sir.

— Da... per... Așa, foarte bine... Ei, ce scrie în ziare?

— Comentarii în legătură cu bazele de submarine americane de la Holly Loch.

— Sunt pe domeniile mele?

— Nu, sir.

— Atunci e nevoie să am o părere?

— Este!... E o chestiune de fiini și concurență.

— Și avem noi acțiuni?

— Nu, sir. Dar are sir Edward care ne-a luat cu armăsarul trot derby-ul de anul trecut.

— Și el ce părere are?

— N-a vorbit încă cu viața.

— De unde știi?

— De la valet.

— Și valetul ce părere are?

— Că nu influențează subiectele desfășurarea derby-ului anul acesta.

— De ce?

— Pentru că sir Edward nu cal de trei ani de clasă mare...

— John, asta e bine.

— ... așa încît din acest punct de vedere submarinele nu intră în sează.

— Și mai există și alte puncte de vedere?

— Yes, sir.

— Care?

— Că nu e fair-play...

— Adică ce vrei să spui, John?

— Că nu se fac baze militare fără străine cînd populația opune.

*de fel
toate la fel*

A SĂ APARĂ FOTOGRAFIA INTENȚIILOR PACIFICE ALE GUVERNULUI DE LA BONN. A IEȘIT ÎNSĂ NUMAI NEGATIV

Oameni și animale

sul anual al societății pentru protecția animalelor din termenul acesta printr-o încercare zdravănă între care se ocupă cu vînatul și cei care nu se ocupă cu acest lucru remarcă că „lumea bună” din această asociație și-a dat seama în cap cît a vrut fără să fie sesizată poliția: societatea pentru protecția animalelor a găsit că nu-i cazul să reclame ceva, ci să a fost rănit nici un animal..

Șoareci cu diplome și diplome cu șoareci

Statistică americană arată că din cauza proastei întrețineri a 228 diplome din arhive au fost mîncate de șoareci. Se vede că șoarecii, dacă au diplome n-o duc rău: le dă spre deosebire de oameni, care adesea, chiar dacă au diplome n-au ce mîncă.

Mare senzație mare: nu s-a întîmplat nimic

Autentică, apărută în ziarul francez „Le monde”: Little-Rock (Arkansas) sîmbăta trecută doi studenți negri au mîncat masa într-o stație de autobuz, fără să se producă vreun incident.

Și-vă numai ce senzație! Studenții au servit masa și au mîncat și ei s-a repezit la ei să-i aresteze, să-i spînzure sau să-i rănească. Cîtă dovadă de umanitarism! În orice caz, au fost niște studenți și ziaristul a fost norocos. Norocul lui că articolul în Franța! Că, dacă apărea în America, sigur ar fi fost

Fotbalul american a înregistrat, în anul 1960, 18 accidente mortale

(Ziarele)

Desen de N. ARION

— Ei, și acum puteți juca liniștiți: noul dv. coechipier vă va putea da binecîntarea pe loc!..

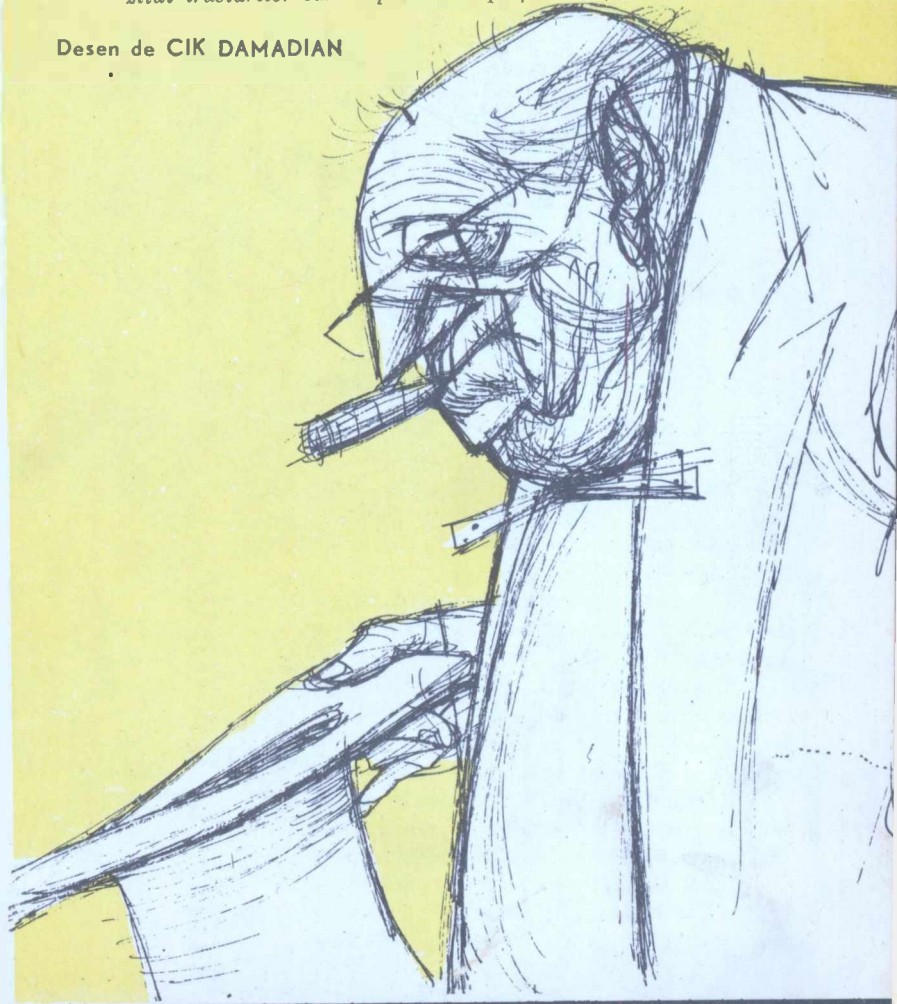
MODA OCHELARILOR

Ceea ce vedeți alături nu este o mască de carnaval. Este „ultimul răcnet” parizian în domeniul ochelarilor de soare: ochelari cu pene. Modelul este propus de „Asociația națională pentru ameliorarea vederii”.

Are asociația asta niște vederi!..

Camera reprezentanților din S. U. A. a hotărît să micșoreze impozitul trusturilor care depășesc un profit de 1,2 miliarde dolari.

Desen de CIK DAMADIAN

— Fie-vă milă de un biet miliardar american!

I BLACKSPLEEN

— Și se opune populația, John?
— Îmi permit să atrag atenția că vîiește toată Scoția, că știe asta toată lumea, pînă chiar și ziarele englezești.

— Bine. John, dar asta e un abuz... (întinzînd cornul din care a mușcat) cu unt, John, cu mai mult unt.

— ... cu rachete Polaris, sir.
— Și ce fac rachetele Polaris, John? Ajung în lună?

— Nu, sir! Explodează: sint americane!

— John, asta e părerea mea?

— No, sir, a mea.
— John, ai leafă ca să am eu păreri. Ale dumitale nu mă interesează.

— Yes, sir!
— Atunci te rog să-mi explici!
— Nici un gentleman n-ar da celui mai bun prieten al său o ladă cu dinamită ca să i-o păstreze acasă în baie...

— De ce?
— Poate exploda.
— Ai dreptate, e păcat de faianț.

— Și de omul din baie...

— John, de azi încolo să mă bărbieresti numai în odaie!

— Îmi permit să rog pe mylord să recapituleze ceea ce am stabilit că crede pînă în prezent.

— Yes!... (recapitulînd) Unu: Sir Edward nu prezintă pericol pentru Derby: Doi: Nici un clubman nu-i frumos să instaleze submarine în baia altora... E corect, John?

— Yes, sir!
— Rachetele Polaris nu ajung în lună și deci nu trebuie să ajungă nici în Britania.

— Mylord, începeți să aveți păreri de stînga.

— Nu văd nici o părere, John, trage și oblonul din dreapta.

— Atunci n-o să vedeți mai bine, sir. Din contră...

— John, ai început să faci insti... insti... Cum se spune exact?

— Instigații... sir!

— Așa.

— John, am astăzi atîtea păreri că începe să mă doară capul. În toate chestiunile astea ce măsuri vom lua?

— Un pahar cu apă rece și un piramidon, sir.

— O, yes, mulțumesc John.

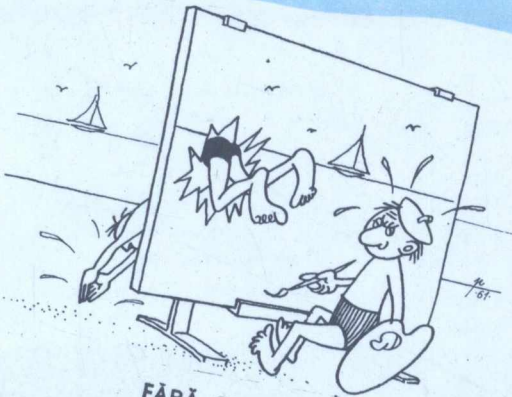
C. OTTESCU

UN PRESTIGIU...

F A T A L

— Ionele, uite un nene care citește o carte de vise...

FĂRĂ CUVINTE

LA ȘTRAND

Desene de T. PALL

— Costică, de ce-ai băut altă apă, că doar știi că nu-i potabilă?!...

— Sic, sic, că păpușa ta n-are costum de baie!
— Ba are, dar s-a îmbrăcat mămica cu el...

Mare lucru este soția gospodină la casa omului. Să știe să gătească o mâncare și să pregătească o prăjitură. Deunăzi, soția mi-a servit la felul trei compot de caise și s-a supărat fiindcă i-am spus: „Draga mea, ce sens are să-mi servești ca desert ciorbă de potroace?”

De supărare trei zile n-a mai gătit nimic. M-a hrănit numai cu prefabricate de la „Gospodina”. Și eu, trei zile am trăit cu frica în sân ca nu cumva să se împace. A patra zi, inevitabilul s-a produs:

— Dragul meu, te iert. De mâine gătesc iar.

— Asta înseamnă că nu m-ai iertat! am suspinat eu.

Apoi m-am consolată stoic: în definitiv am trecut printr-un cutremur și tot am scăpat.

O să spui dumneata, cititorule: „Bine frate, dar văd că are bunăvoință, ce te plîngi?” Și eu o să-ți răspund: „Să te văd pe dumneata mîncînd bunăvoință cu cartofi cruzi, ori consumînd o mâncare despre care ea să spună că-i friptură rumentă iar dumneata să juri că e carbune medicinal”.

Am încercat cu binîșorul:

— Draga mea, tu ești femeie deșteaptă. Sîntem căsătoriți de trei ani.

— Nu are nici o legătură una cu alta.

— Arta culinară trebuie învățată ca orice meșerie. Are secretele ei.

— Nu mă interesează secretele ei.

Mă interesează secretele tale.

— Nu am nici un secret, dragă. Și acum vorbim despre meniul. Un compot ca să-l faci gustos, e nevoie, ca să zic așa, să-i cunoști secretul de fabricație.

— Nu mă interesează secretele compotului. Compotul, săracu', e cumințe. Stă la borcan și nu se duce singur la meci.

În asemenea condiții, discuția se amîna și eu mîncîm în continuare ceea ce binevoiește soția să califice drept mîncare.

După alte câteva zile reiau firul discuției:

— Iubița mea, nu e nici o rușine dacă nu te pricepi atît de bine în ale bucătăriei. Ești încă tînără. Asta se învață. N-ai citit în ziare? Și la sate s-au deschis cursuri de specializare în arta culinară. Ca să gătească gospodinele mai bine.

— Aha, vrei să scapi de mine! Vrei să plec la țară...Mă expediezi, ca să fii liber...

— Nu te expediez. Dar ai aici o mulțime de prietene, bune gospodine. Ele prepară mîncarea să-ți lingi degetele.

— Nu-i civilizată să-ți lingi degetele. D-ai-aia îți pun șervet la masă. Și eu, prietenelor mele n-o să le cer niciodată rețete. Să se laude apoi că m-au calificat! E vorba de prestigiul meu! Decît să apelez la ele, prefer să mîncîm cum gătesc acum.

— Mă rog, preferi tu, dar gîndește-te și la mine. Sînt om, nu cobai. E firesc să ceri sfatul unei gospodine mai pricepute.

— Și care-i mai pricepută?

— Toate!

Și ca răzbunare mi-a adus felul doi. Gust și strîmb din nas.

— Ce-i cu tine? Întreabă ea. Ai guturai?

— N-am guturai! Am felul doi. Ce-i asta?

— Supă cu fidea, nu vezi?

— Văd, dar nu simt...Uite, iubito, ți-am adus un dar. O mică bibliotecă personală.

Desface ea pachetul și citește: „Carte de bucate”, „Preparate reci”, „Preparate calde”, „Semi-preparate”.

„O sută douăzeci preparate din cartofi”, „Preparate dietetice”.

— Vezi, iubito, editurile au grijă de mine. Pe cînd tu...

Răsfoiește în grabă cele câteva cărți și decide:

— În linii generale, cunosc toate rețetele. Totuși, mîncarea asta o s-o încerc și eu. Dar nu cum e scrisă aici. O să iau cite ceva din cartea asta,

o să combin cu ceva din cartea cealaltă și o să mai adaug cite pușin din Sanda Marin.

— Nu! m-am o-pus cu îndîrjire.

De ce să le amesteci? Faci o mîncare sau un rezu-mat? Respectă munca autoarelor.

De ce să le desconsideri? Nu ți-e milă?

— Păi ele nici n-or să știe.

— Nu ele, eu.

Și a făcut o tortă după rețeta ei.

Mi-o servește.

— Cum îți place?

— Iubito, e minunată. Parcă ar fi o bomboană.

— Cu ciocolată?

— Nu. Bomboană contra tusei.

N-a pus mîna pe nici o carte. Socotea că nu-i de prestigiul ei să prepare „papagalicește” după alții.

N-a cerut nici unei prietene s-o învețe. Mde! Prestigiul!

În prezent, eu țin regim. Pesmet și lapte bătut. Sînt palid și ochii mi s-au dus în fundul capului. M-a oprit un amic:

— Ce ai, dragă?

— Prestigiu.

A ridicat din umeri și s-a depărtat. Eu m-am îndreptat spre „Lacto-Bar”.

În față, un stand de cărți. Un bucătar durduliu, ținînd în mîini o tavă pe care se lăfăie un purcel de lapte, îmi zîmbește complice de pe copertă. Parcă mi-ar spune: „Servește!” Și am intrat la lăplărie:

— Un iaurt, vă rog!

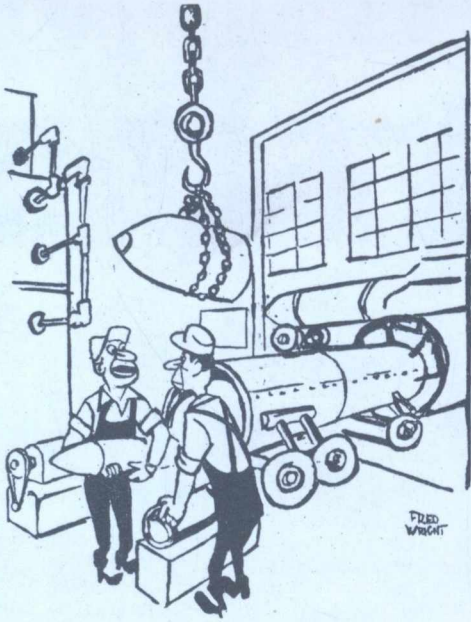
Mă așez în dreptul vitrinei. Dau paharul pe gît privind purcelul de pe copertă.

Preferam să fie invers: eu cu purcelul și iaurtul pe copertă...

Dar ce te faci cu prestigiul!

I. AVIAN

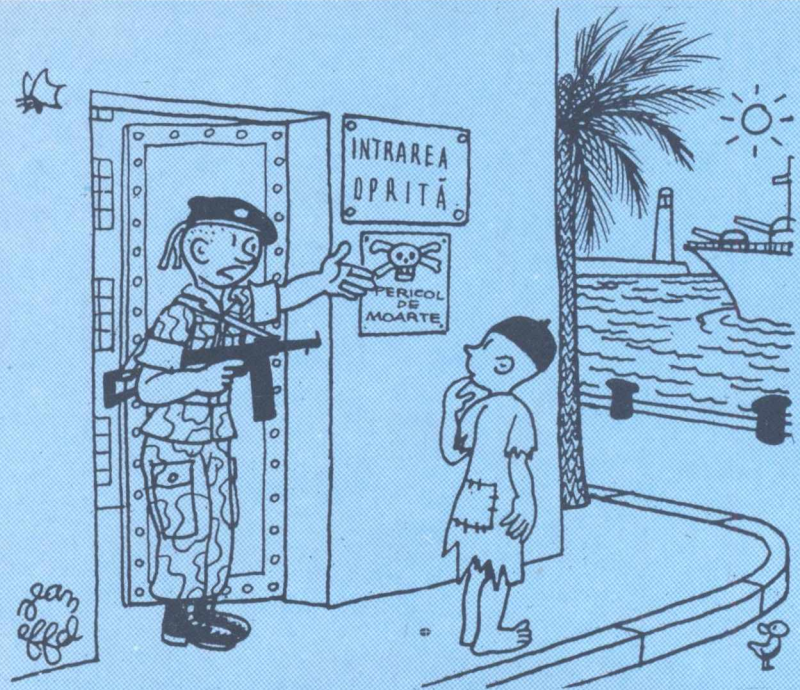
ÎN S.U.A.

- S-au împlinit 16 ani de cînd am trecut la producția pașnică...

Desen de F. WRIGHT
(din revista sindicală „U. E. News”)

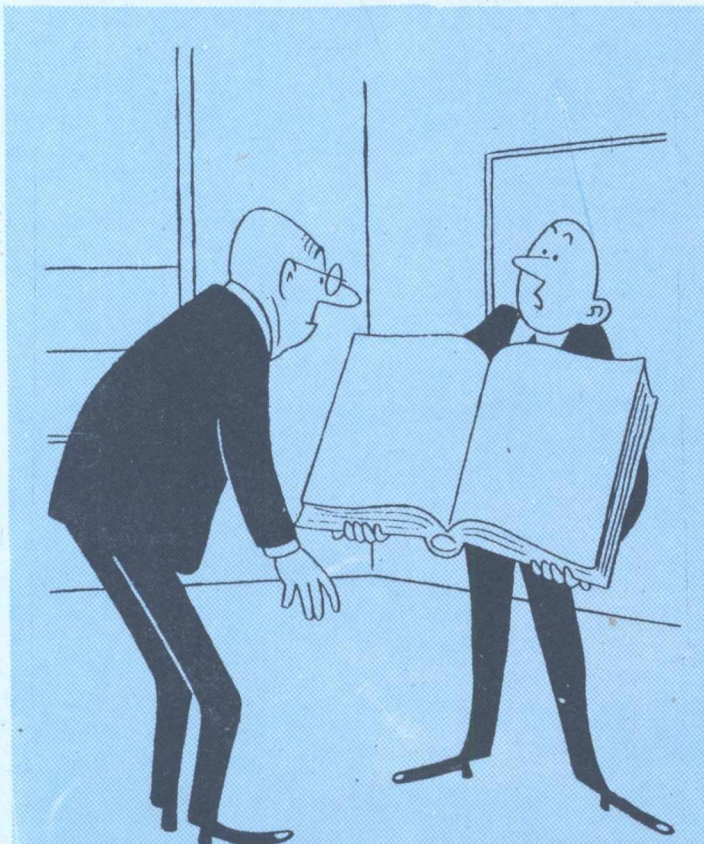
LA BIZERTA

- „INTRAREA OPRITĂ”, pentru că e o bază a lumii libere... și „PERICOL DE MOARTE” pentru că este strict necesară păcii!

Desen de JEAN EFFEL (din l'Humanité-Dimanche - Paris)

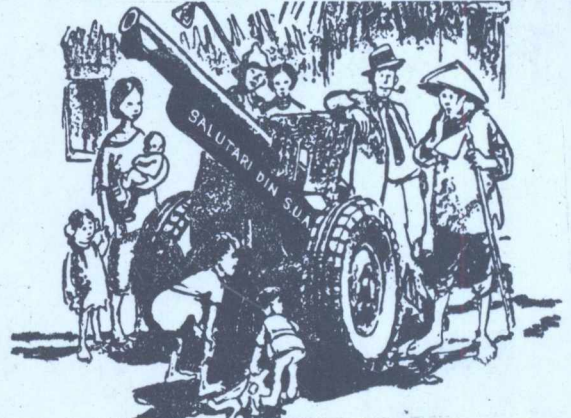
*Muror
externu*

- E constituția sud-africană. Însă literele fiind negre Verwoerd le-a suprimat...

Desen de VERDINI (din „Vie Nuove”)

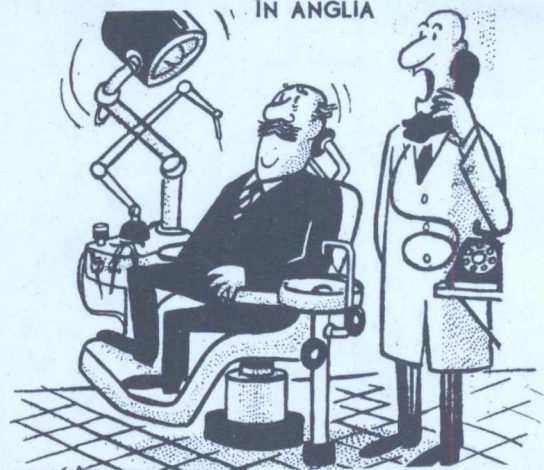
„AJUTOR” AMERICAN ÎN COREEA DE SUD

- Aceasta este, desigur, o piesă foarte frumoasă, dar noi sperăm să primim un plug...

Desen de MAULDIN (din ziarul american „St. Louis Post-Dispatch”)

ÎN ANGLIA

DENTISTUL: - Ce să fac? Pacientul este funcționar de stat și îi e frică să deschidă gura!

Desen de ECCLES (din ziarul englez „Daily Worker”)

Ungureanu Adrian, gestionar de parchet de la sectorul Breaza al Intreprinderii forestiere din Cimpulung-Moldovenesc, vine in stare de ebrietate la serviciu, neglijindu-și sarcinile. De asemenea, in schimbul băuturii pontează pe unii muncitori care lipsesc.

— Buni băleji! Pontez unul și-mi dau... doi de băuții!

Desen de V. VASILIU

Defecte

cu efecte

Adio distanțe

În epoca actuală distanțele nu mai reprezintă o problemă. Dovada o constituie însăși faptul că despre vopseaua produsă de întreprinderea „Gh. Doja” din Timișoara și livrată întreprinderii de industrie locală Caracal, s-a aflat la București, în redacția noastră, după numai câteva ore.

Și acum câteva cuvinte în legătură cu vopseaua. De culoare maro în ulei, ea a fost expediată beneficiarului sus-menționat în scopul de a o folosi la lustruitul mobilelor de bucătărie pentru ca acestea să arate frumos gătite.

Numai că vopseaua maro, sosită la Caracal în bidoane, făcea opinie separată de uleiul aflat și el în aceleași bidoane. Uleiul plutea ca untdelemnul, iar vopseaua propriu-zis zăcea ca o piatră pe fundul bidoanelor.

Atunci, cei de la Caracal au încercat să amestece vopseaua cu uleiul. Imposibil! Nu au reușit nici în ruptul bățului pe care l-au folosit ca melanjor.

Situația cu vopseaua maro fiind cam albastră, tovarășii de la întreprinderea din Timișoara pot să roșească. Au tot dreptul...

Traverse acvatice

Sfatul popular regional București are în subordinea sa o întreprindere de drumuri și poduri care însă nu face numai drumuri și poduri. Face și d-astea: aproape de podul Conțești, în apă, lângă mal, ține nefolosite de vreo 6 ani un mare număr de traverse din fier pe care refuză să le predea I.C.M.-ului sub motiv că s-ar putea într-o zi sau alta să aibă nevoie de ele.

Deocamdată însă traversele stau sub apă, iar ziua când s-ar putea ca întreprinderea de drumuri și poduri să le folosească nu figurează în nici un calendar, iar I.C.M.-ul le poartă un dor nestins.

Întrebând de ce țin traversele în apă, mi s-a răspuns:

— Din considerente... umanitare! Nu vedeți cum arde soarele? O fi arzând soarele, dar și I.C.M.-ul fierbe!

Pavaj mobil

În Capitală, pe șoseaua Viilor, întreprinderea de telecomunicații a executat lucrări de pavare. Dar le-a executat în așa fel încât după căderea a numai câtorva ploii pavajul așternut de „Telecomunicații” a coborât sub nivelul inițial stabilit de constructor și cunoscut de trecători.

Din această cauză, pe porțiunea respectivă s-a produs o vale care, deși pavată, nu aduce cufuși de puțin cu cea a Prahovei...

Cțiva cetățeni și-au manifestat de altfel dorința ca la radio, o dată cu „Cota apelor Dunării” să se transmită și „Cota șoselei Viilor” — ca să se știe din vreme dacă mai... scade.

Ar fi indicat ca în viitor întreprinderea de „telecomunicații” să consulte buletinul meteorologic. Dacă se anunță precipitații, să facă pavaje denivelate de la bun început. Nu de alta, dar să nu mai pice sarcina asta pe capul ploii.

Medicina și ciclismul

În Isaccea funcționează un spital unificat, unde, ca în toate unitățile sanitare, vin bolnavii să se facă bine sănătoși. Doctorul Dumitriu Cornel, deși cunoaște acest deziderat justificat al internaților, îi consultă fie cu superficialitate, fie de loc, că-i mai simplu.

Odată însă a examinat un pacient cu deosebită migală. Bolnavul, un tânăr de vreo... 5 ani, n-a pronunțat clar și răspicat „33”. Și atunci doctorul i-a administrat câteva palme ca măcar să tușească. Copilul însă n-a tușit, din care cauză doctorul Dumitriu s-a făcut foc și pară, asta spre deosebire de puști care s-a făcut și el foc, dar nu și pară, ci și prună — adică vinăt.

Enervat peste măsură, doctorul Dumitriu a ieșit în curte să ia aer. Aici, văzînd o infirmieră care se străduia să-și mențină echilibrul pe o bicicletă, n-a mai luat aer. A luat bicicleta de ghidon, evitînd astfel căderea din șa a tinerei începătoare în ale sportului pe două roți... în timpul serviciului.

Primind mulțumiri pentru asistența acordată, doctorul Dumitriu a considerat că e de datoria lui să ducă pînă la capăt acțiunea sa didactică. Așa că a renunțat să se mai înapoieze în salon și a rămas în curte, unde a predat cu răbdare și competență un adevărat curs de ciclism.

În vremea asta, pacienții priveau bolnavi pe fereastră așteptînd diagnosticuri și tratamente. Unii chiar au început să se... consulte între ei, întrebîndu-se de sănătate și familie.

În sfîrșit, n-ar strica dacă doctorul Dumitriu ar lua câteva aspirine. Poate că i-ar trece... răceala față de bolnavi.

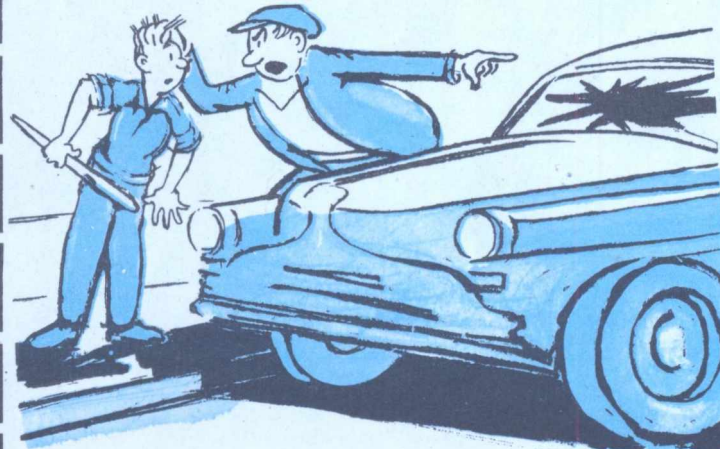
Țesături cu ițele-neurate

La Uzinele textile Arad („UTA”) se fabrică țesături frumoase și durabile. Așa e de regulă! Datorită însă faptului că tovarășii de la secția finisaj și-au amintit subit că există o vorbă care spune: „excepția confirmă regula”, un lot de țesături destinate fabricii de confecții din localitate a prezentat numeroase fire de urzeală așezate într-o poziție... ostilă firelor de bătătură, care, trebuia avut în vedere că sînt foarte sensibile. De unde probabil și numele...

Sperăm că secția finisaj de la „UTA” o să caute să nu mai repete asemenea situații, pentru că un produs care duce lipsă de calitate, duce și lipsă de cerere. Și dacă nu-l cere nimeni, greu să-l mai ia cineva...

DAN MANOLESCU

Desen de MAUR

— Asta o să te coste scump! E un geam incasabil!

C U T E L E F E R I C U L

— Te rog, tovarășe, dacă nu te superi, cum ajung eu de-aici în partea cealaltă? Știi, eu încă n-am fost în regiunea asta și nu știu drumul...

— Păi cu telefericul! Toți tovarășii veniți în concediu circulă cu el!...

— Aha! Și cine-l conduce?
— Eu!
— Și merge așa, pe sîrma asta?
— E cablu!...

— Cablu! Va să zică mă sui în teleferic și ajung dincolo!...

— Da!...
— Interesant! Și cum merge?
— Cu electricitate...
— E pe continuu, sau alternativ?
— Suie mata, că merge!...

— Și cum faci, îl bagi în priză?
— Aici nu-i cu priză!...
— Aha! Dar dacă se întrerupe curentul?
— Excluz!
— Ați plătit lumina la zi?
— Fii serios, tovarășe!

— Păi sint, dar dacă rămîn atîrnat acolo, în mijloc, deasupra văii?
— Nu există!...
— Bravo! Va să zică mă sui și... dar cît fac pînă acolo?
— Cîteva minute!
— Da' pe jos?
— Cîteva ore!...

— Păi am timp, că-s în concediu...
— Da, dar priveliștea văzută din teleferic e minunată...
— Și dacă o văd din vale, ce-i?
— E altceva...
— De ce, dragă? Se schimbă priveliștea dacă în loc să o văd de sus în jos o văd de jos în sus?
— Se schimbă! Ai altă perspectivă!

— Ei și? Unde scrie că eu trebuie să văd toate perspectivele? Mie-mi place perspectiva de jos în sus!...

— Da, dar e departe!...
— Just!... Auzi... Dar o cale ferată nu mergea să facă pe aici?

— De ce?
— În loc de cablu, puneai două șine sănătoase, un tren sănătos, o locomotivă solidă, poștiți în vagoane și gata! De ce să merg eu pe sîrmă?

— Cablu!
— Cablu, poftim! De ce să merg eu pe cablu, cînd s-a inventat trenul?

— Nu mergea aici tren! Nu permite relieful...

— Aha! Dar ce permite relieful?
— Numai teleferic!...
— Dar pe jos, permite relieful?
— Permite, da-i greu...

— Daaa... Va să zică mă sui și în cîteva minute... dar e înălțime mare?

— Vreo cîteva sute de metri...
— Zău?... Și de ce nu l-ați făcut, dragă, mai jos? Așa, cam la trei, patru metri?...

— Nu se poate!... Cu cît îl faci mai jos, cu atît e distanța parcursă mai mică...

— Ei și? Ce mare bucurie să stăm pe cablu pe distanță cît mai mare?
— N-are rost să faci teleferic pe o distanță prea mică...

— Aha!... Auzi! Am văzut la circ că acrobații au plasele alea dedesubt. Nu mergea și aici una?

— Nu-i nevoie!
— Zău? Adică ei, că-s acrobați, au nevoie și eu că-s contabil n-am nevoie?

— Ei au nevoie că fac acrobații! Dumneata ești în siguranță!

— Și chestia asta, să umbli pe cablu la cîteva sute de metri înălțime, nu-i acrobație? E țurcă?

— E mijloc de comunicație, tovarășe! Modern, sigur și civilizată!
— Da!... Așa e!... Și jos acolo ce e?

— Un rîu!
— Adînc?
— Un metru jumătate...

— Va să zică... pînă la git.. Merge...
— Mergeți pe jos?

— Nu, mă gindeam la teleferic! Știi, dacă...

— Nu există! Lucrez aici de zece ani!

— Da? Bravo! Atunci mă sui în el... dar înapoi cu ce vin?

— Tot cu el!
— Tot cu el? Măcar înapoi să fi fost vreo cărare, ceva...

— Păi dacă nu-i la dus, nu-i nici la întors...

— Așa e! Atunci să mă sui...
— Poftim... urcați...

— Da... mersi.
— Ați pornit...

— Auzi! Nu mai vreau! Stai! Oprește!...

— Nu se poate...

.....
— Ei, cum a fost?

— Grozav!
— Vedeți, degeaba v-a fost frică...

— Frică? Mie frică? Fii serios, tovarășe?... De unde ai scos-o și pe asta?

— Dar priveliștea v-a plăcut?
— Ce priveliște? Care priveliște?

— Unde priveliște?
— Păi dacă priveați în jos...

— Să privesc în jos? Și ce să văd în jos cu ochii închiși?

— Aha!...

— Auzi, eu am venit aici cu un prieten al meu! O să-l aduc să meargă cu telefericul!

— De ce?

— El are un obicei prost, de cîte ori merge cu autobuzul sau cu tramvaiul sau chiar cu trenul!... Îl aduc la teleferic!

— Dar ce obicei are?

— Sare din mers! Ce zici? Haha!

SORIN RĂȘCANU

UN REBUSIST ÎNDRĂGOSTIT

Unii autori de careuri rebusiste abuzează de cuvinte care nu aparțin nici limbii literare, nici limbajului curent.

*Stau să-ți scriu acum, iubito,
Tu ești singurul meu IT:
Inima tu mi-ai zdrobit-o
Cînd în cale te-ai ITIT.*

*Ca un AT alerg spre tine
— Faptul nu te va mira —
Ești în viața mea, în fine
IR-ul inimii și RA.*

*Ți-amintești? Citeai pe bancă
Dintr-un OP o poezie;
Lîngă noi era o MANCA
Cu un IC la pălărie.*

*Te privisem cu sfială,
EC-ul, aruncat e-acum!
Nu există nici o ALA
Care ne-ar opri din drum.*

*În careul cîetii tale
Puncte negre nu-s și, zău,
Să-ți declar, găsesc eu cale:
— Dă-mi iubito ARM-ul tău!*

ELENA ZAMFIR

GLOSAR NECESAR:

IT	— speteaza	OP	— volum
ITIT	— scaunului	MANCA	— doică
AT	— ivit	IC	— pană
IR	— cal dobrogean	EC	— zar
RA	— alifie	ALA	— balaur, în Oltenia
	— soare	ARM	— braț

Mai sint și astfel de studenți...

— Uraa! Am reușit! Nu știți cumva un post de inginer-agronom pe-aici prin București?

Reclamație

Tovarășe director,

Subsemnatul Gigi zis Ghinion, fost și viitor candidat la examenul de maturitate, vă aduc la cunoștință că nu sînt de acord cu sistemul de examinare pe bază de tragere de bilețele ca la „loz în plic”, întrucît subsemnatul sînt ghinionist atît la jocuri de noroc cît și în viața mea particulară de pe bulevard unde degeaba fmi încerc norocul. Din această cauză de ghinion în sesiunile trecute am tras numai bilete cu întrebări indiscrete asupra unor probleme care-i privesc personal pe Pitagora, Boyle-Mariotte, Darwin, Linné și alți inși în ale căror treburi, principii și legi nu mi-a plăcut niciodată să mă amestec deoarece sînt un om discret. La fizică, de pildă, cred că am fost persecutat. Asta întrucît trăgînd un bilet cu întrebarea „care este principiul lui Arhimede?” și răspunzînd că din moment ce Arhimede era un om căruia îi plăcea să facă baie zilnic nici principiul său nu putea fi altul decît „baia înainte de toate”, întreaga comisie era cît p-aci să moară de rîs, ceea ce nu cadrează nici cu examenul de maturitate și nici cu principiul lui Arhimede care era un om foarte serios.

La celelalte materii, nefiind anunțat că este interzisă consultarea fișucilor, mi-au alunecat ochii împotriva voinței mele asupra fișucilor în lungime totală de 12 metri liniari fiecare, scrise cu sudoarea frunții mele și cu cerneală albastră. În urma acestui fapt am fost detașat din sala de examen pe coridor ale cărui ferestre dau spre Cișmigiu, instituție culturală unde m-am pregătit temeinic la... canotaj și algebră, căutînd să rezolv ecuații cu una, două, trei sau mai multe necunoscute, indiferent dacă erau blonde, șatene sau brunete.

Lăsînd la o parte cele de mai sus ca fiind chestiuni mărunte, consider că merit cu prisosință diploma de maturitate întrucît și așa sînt destul de matur deoarece mi-a dat mustața de cînd tot dau maturitatea! Așa sînd lucrurile mult mai bine îmi stă în postura de candidat la însurătoare decît la maturitate și în consecință vă mulțumesc anticipat pentru diplomă că doar n-o să fiu atît de prost crescut încît dumneavoastră să mi-o dați și eu s-o iau fără să zic încă o dată mersi.

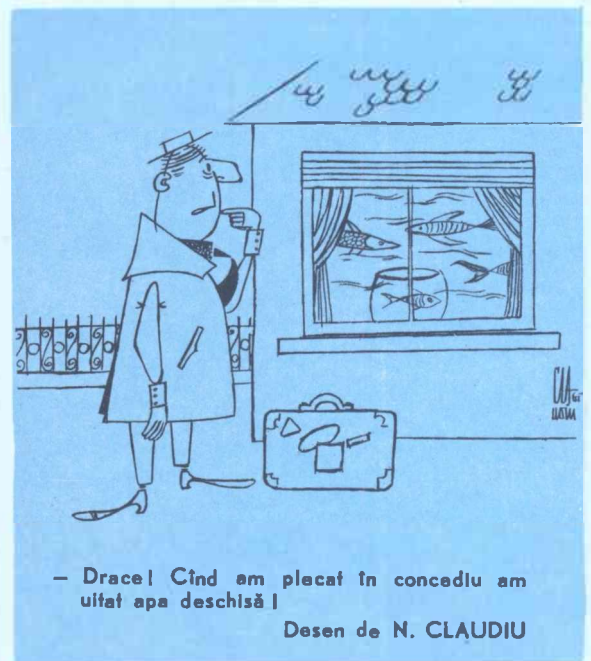
Cu respect, GIGI
p. conf. RADU RĂDULESCU

Din neglijență la unele edituri apar cărți cu file albe

- De ce nu citești mai departe versurile?
- Pentru că sînt... „albe” complet. Nu mai vād nici o literă.

Desen de AL. CLENCIU

- Drace! Cînd am plecat în concediu am uitat apa deschisă!

Desen de N. CLAUDIU

E V O L U T I E

Mi te revăd mereu, copilărie
Cu zîmbet trist și cugetul frumos...
Ne hirjoneam cu doamna sărăcie
În casa scundă, cu pămînt pe jos.

Ce dragă mi-era mamal Ghemuită,
Părea frumoasă fără de pereche

Cînd ne cosea, cu mina obosită,
Un petec nou la cite-o haină veche.

Dar și mai dragă azi mi-o vede dorul
Și ochii-i strălucesc a tinerețe
Cînd potrivește-ncet televizorul
Cu mina tremurînd de bătrîneșel

STELIAN FILIP

Unii vînzători sînt lipsiți de calificarea necesară

Desen de FRED GHENĂDESCU

CONFUZIE NEÎNSEMNATĂ

- Introduceți rufe pe aici, apa este caldă...
- Ai făcut-o fiartă: ăsta nu e aparat de spălat rufe, e radio cu picup.

* 3 0 T O *

„Popa Șapcă” este fabrica de zahăr din Giurgiu. Produsele ei le afli pretutîndeni, fie în stare nativă, adică tos ori cubic, fie în combinații, adică: prăjituri, bomboane, șerbet, lună de miere, etc.

Așadar, în foiletonul de față ne vom ocupa de această întreprindere, cu rezonanțe atît de dulci, de pe malurile Dunării. Am putea spune deci că Giurgiu este orașul unde curge apă și miere. Și deoarece prin împrejurimi sînt și gospodării bogate, putem afirma cu tărie că pe aici curge și lapte.

Să revenim însă la fabrica noastră „Popa Șapcă”, producătoare de zahăr și, de o bucată de vreme, producătoare și de bătăi de cap.

În cazul de față, bătăile de cap provin de la niște fier vechi. Cînd fierul vechi intră pe mina unor ruginiți e pacoste mare. Prinde fierul rugina de la ăștia, prind ăștia rugina de la fierul vechi, și nu-i mai poți despărți. Nu-i mai poți despărți chiar dacă e vorba de circa 30 de tone de deșeuri metalice. Cam atîta cîntăresc deșeurile metalice care ar fi trebuit predate I.C.M.-ului: 30 de tone. În birourile fabricii se găsesc cițiva salariați

DESPRE MUSCĂ

— falsă lecție de zoologie și alte falsuri
în mai multe acte de contabilitate —

Origine

Musca este o viețuitoare care face parte din clasa insectelor. Fiind leneșă (hibernează — n.n.) nu a fost promovată și a rămas mereu repetentă în această clasă pînă astăzi.

Unde trăiește

Musca trăiește de predilecție pe căciuli. De aici și vorba: cu musca pe căciulă!

Cîteodată își găsește loc și pe pălării, ca în cazul de față cînd s-a așezat pe pălăria șefului contabil Cojocaru St. Dumitru de la G.A.S. Mașloc (regiunea Banat).

Musca, în această situație, căpătînd o greutate considerabilă, i-a turtit pălăria șefului contabil.

Ce pretinde musca

Musca pretinde că pălăria șefului contabil s-a turtit în clipa cînd, din lipsa controlului gestiunii la cantină, a înlesnit o fraudă de 80.000 lei, utilizată ca desert personal de cantinierul Drumea Gh.

Ce-a declarat șeful contabil

Șeful contabil a declarat... moarte muștelor, cumpărîndu-și o sticlă cu Analcid, singura sticlă pe care a plătit-o pentru că cele cu vin și țuică pe care le-a luat de la Gospodărie a uitat să le plătească, trecîndu-le în contul său personal (nedeschis la bancă) cu simbolul „IAUCÎTVREAU“.

Ce s-a înregistrat

S-a înregistrat minus în gestiunea gospodăriei, iar în actele contabile s-a înregistrat un... fals.

Lucrînd cu conturi de activ și pasiv Cojocaru s-a arătat indeobște foarte activ.

Din acest moment, balanța (contabilă) a început să scriștie și să se incline.

Tot în contul IAUCÎTVREAU Cojocaru a mai înregistrat: ouă, brînză, varză, cartofi și un vițel pe care l-a transformat în friptură cu ocazia nunții sale.

Vițelul fiind însă unanım recunoscut ca un animal prost (tatăl=bou, mama=vacă) era și normal ca treaba să nu sfîrșească bine.

Să-i fie friptura ușoară, că lui Cojocaru o să-i cadă greu!

Ce-a făcut musca

Speriată de amenințările lui Cojocaru, care a declarat „moarte muștelor“, a zburat pe șapca pivnicerului Sandu V. de la secția Fibiș a G.A.S. Mașloc, unde a devenit... muscă bețivă.

Cum este pivnicerul

Pivnicerul Sandu V. este un om întreg, dar are o singură lipsă: 705 litri de vin în valoare de 4.230 lei pe care nu-i poate justifica.

Și ce-a mai fost

A fost un plus de 750 kg de vin la pivnicerul Căsuțeanu Gh. de la secția Remetea Mică, apoi a fost un transfer prin bună înțelegere între pivnicerii asistați de contabilii de secție Popescu și Kohl și pe urmă... și pe urmă n-a mai fost nici o lipsă la pivnicerul Sandu V.

În schimb a fost un control care a căzut ca musca-n lapte, deși se afla într-o pivniță cu vin, unde a stabilit cele de mai sus.

Ce se poate spune

Se poate spune că, deși numiții au încercat să lichideze o afacere cu lichide pe cale contabilă, cei de la G.A.S. Mașloc s-au dovedit neinspirăți, deoarece aceasta era o cale care se infundă, dovadă că, și lor li s-a infundat.

Ce se recomandă

Se recomandă ca pe viitor consiliul de conducere al G.A.S. Mașloc să nu mai stea cu gura căscată cînd se petrec astfel de coțcării, deoarece este știut că musca preferă, în afară de căciuli, șepci, pălării și gurile căscate. Vezi dictonul: „Închide gura că intră musca“. Absolut obligatoriu este să se țină ochii deschiși.

Ce credem

Credem că prin această prelegere musco-contabilă am tras drept în țintă, adică într-un „decar muscă“.

Acestea fiind scrise, prelegerea noastră a ajuns la sfîrșit.

Ce va urma

Vor urma urmări asupra împričinaților.

Profesor de serviciu,
ION RUȘ

IALOGURI DE NECREZUT

La un centru de încălțăminte de comandă

RESPONSABILUL: Am impresia că vi s-au greșit pantofii. Vă sînt mici.

CLIENTUL: Nu face nimic, se mai lasă ei la purtat...

RESPONSABILUL: Am impresia că nici modelul nu corespunde celui comandat de dv.

CLIENTUL: Nu-i nimic. În definitiv, tot pantofi sînt...

RESPONSABILUL: Totuși, mai e defectul că stîngul a ieșit mai mic decît dreptul...

CLIENTUL: Nu face nimic... Cîțiva centimetri în plus sau în minus nu contează. Pentru un chirurg ortoped e un fleac să-mi scurteze puțin din degete...

La un centru de carne

VÎNZĂTORUL: Vă rog frumos să-mi spuneți ce vă dorește inima?

CUMPĂRĂTORUL: Un kil de carne a I-a. Dar te rog să fie numai oase!

VÎNZĂTORUL: Numai oase? Și carnea cui s-o vînd?

CUMPĂRĂTORUL: Ei hai, pune și un pic de zgîrci...

La redacție

COLABORATORUL: V-am lăsat acum cîteva zile o povestire satirică. Era cam slabă. N-am fost prea inspirat.

REDACTORUL: Dimpotrivă. Eu găsesc că e foarte bună. Am și dat-o la tipar. Apare mîine.

COLABORATORUL: Regret, dar trebuie s-o retrag. Exigența față de propriile mele lucrări nu-mi permite s-o las să apară în forma aceea.

REDACTORUL: Vă implor să n-o retrageți! Va fi o mare pagubă pentru patrimoniul umoristic universal! Iar revista noastră va suferi o grea pierdere pentru care nu se va consola în veci!

COLABORATORUL: Bine, v-o las! Dar să știți că răspundeți în fața posterității!

La școală, la examenul de chimie

PROFESORUL: După cum știi, clorul, florul, bromul și iodul sînt metaloizi.

ELEVUL: Așa e, tovarășe profesor.

PROFESORUL: Știi de asemenea că asupra originii petrolului există două teorii: cea organică și cea minerală.

ELEVUL: Exact, tovarășe profesor.

PROFESORUL: Iar policlorura de vinil se obține din gazul metan.

ELEVUL: Perfect, tovarășe profesor! Mă bucur din toată inima că v-ați însușit bine materia...

B. ANDREI

NE DE BIROCRATIE

care nu cîntăresc 30 de tone. Cîntăresc cel mult 300 de kilograme. Dar aceste 300 de kilograme de salariați, alcătuite din specialități ca: dosare, rinichi, inimă, evidențe, au hotărît:

— Cele 30 de tone de fier vechi mai pot aștepta.

A trecut o lună, au trecut două, trimișii I.C.M.-ului stăruiau mereu pe lingă cei de la fabrica de zahăr. Dar cei cîțiva zaharisiți care țineau problema asta în mîină răspundeau:

— Tovarăși, acum n-avem timp de fierul vostru!...

— Ei, dacă ar fi al nostru, grozav ar mai fi.

— Păi dacă nu e al vostru, ce ne tot sîciți?... Nu-i momentul să ne ocupăm de voi. Se repară fabrica. E în reparații capitale.

S-au gîndit oamenii că, în primul rînd birocrații de acolo ar avea nevoie de niscaiva reparații capitale, mai cu seamă la secția „circumvoluții“ dar asta nu intra în nici un fel în competența lor. Mai cu seamă că reparațiile capitale la birocrațism nu se fac din fondul de investiții, ci din fondul de conștiință sau din cel al analizei muncii.

— Tovarăși, au intervenit din nou cei de la I.C.M., sînteți restanțieri cu cotele de predare ale fierului vechi. Nu le-ați predat nici pe trimestrul întii, nici pe trimestrul al doilea.

— Păi de ce credeți-voi că are anul patru trimestre? Să aibă omul timp să predea. Că dacă s-ar termina toate treburile în două trimestre, ce ne-am face în celelalte două? A avut cap cel care a dat dispoziția ca anul să fie împărțit în patru trimestre. Dacă ar fi după noi, l-am fi împărțit în 12. Să aibă omul vreme să se gîndească.

— Dumneavoastră nu vă gîndiți că...

— Ce? Și asta s-o mai facem?... Și cine plătește orele suplimentare? Că n-o să ne gîndim în cele opt ore de lucru. Ia uite, frate! Încă asta n-am mai făcut-o! Să ne gîndim la fierul vechi, pe orele plătite de fabrică.

Birocrații de la „Popa Șapcă“ au uitat pesemne că din fier vechi se produc mașini noi, că fierul vechi îl vezi alergînd pe ogoare sub formă de tractoare noi, că în fierul vechi te sui cînd pleci la Giurgiu, fiindcă s-a transformat în vagoane noi, că fierul vechi te hrănește fiindcă e transformat în combine noi.

Birocrații de la „Popa Șapcă“ au uitat de treaba asta. Și cele 30 de tone de deșeuri metalice zac și acum, părăsite și neutilizate. Și asta pentru că la fabrica de zahăr „Popa Șapcă“, există, nu numai zahăr...

Există și un birocrațism care lasă gust amar...

AL. VIANU

„URZICA“
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA SCINTEII „I. V. STALIN“
BUCUREȘTI

Imperialiștii francezi nu vor să părăsească Algeria.
Adevărul e că nici Marocul nu au vrut să-l părăsească.

PENULTIMA ORĂ

Desen special pentru „Urzica” de caricaturistul ceh Vaclav Krizek

O MELODIE NOUĂ, PE O TEMĂ VECHÉ

CARIERĂ S. U. A. (SONET DUIOS)

S-a ridicat patronul în picioare,
s-a dus la Tom și l-a îmbrățișat,
apoi vizibil emoționat
el i-a șoptit: „Băiete, la mai mare!

Acum o lună când te-am angajat
ca vânzător la secția „Covoarc”
aveai o leafă mică, mi se pare,
și iată cât de iute-ai avansat.

Căci prețuind capacitatea ta
eu te-am numit șef peste personal
doar după zece zile. Nu-i așa?

Iar astăzi eu, cu inima-mpăcată,
te avansez Director General!
Ești mulțumit? Ia spune, Tom!

— „Da, tată!”

AL. STOIAN

Adenauer a cerut ame-
ricanilor să înarmeze
trupele vest-germane cu
arme atomice și bombe
cu hidrogen. N-ar strica
și niște baloane cu
oxigen...

Știați că?

Așa cum arată revista „Time”, într-un articol despre Vietnamul de Sud, „Președintele Ngo Dinh Diem consideră că libertățile cetățenești sînt un lux”. Probabil, de aceea, președintele a hotărît să lupte împotriva luxului...

...Muncitorii de la carierele de piatră din Iran, ne-

avînd locuință, dorm sub cerul liber. Singurul caz cînd oamenii o duc prost, chiar dacă fac carieră...

...Se semnaleză că, la Paris, un polițist calificat primește un salariu de 8 ori mai mare decît un muncitor calificat. Firește, aceasta se semnaleză pentru cazul cînd muncitorul nu este șomer.

Polițist șomer nu se semnaleză...

...La Paris s-a anunțat că, din cauza proastelor condiții create învățămîntului, e lipsă de cadre, astfel că se angajează învățători fără calificare corespunzătoare. Ziarele subliniază că nu sînt fonduri pentru a asigura calificarea cadrelor. Se vede că sînt numai fonduri pentru calificarea polițiștilor...

MACMILLAN LA MUNTELE DE PIETATE